

[Finansministeren.]

har tegnet overlevelserente for sin hustru, men ægteskabet senere er opløst; det har i flere tilfælde vist sig uheldigt, at manden da ikke kan frigøre sig fra denne forsikring, for hvilken forudsætningerne nu har svigtet. Livrenter har tidligere kunnet kræves tilbagekøbt uden motivering. Dette har kunnet medføre spekulation imod anstalten.

§ 32 bestemmer tariffene for de almindeligste arter af livsforsikringer. Som rentegrundlag har statsanstalten siden 1926 anvendt en rentefod af 4 pct. helårlig, men de sidste tider har fremvist meget stærke udsving i den effektive forrentning, ligesom konverteringer og andre foranstaltninger i løbet af kort tid har kunnet forringe renteaftakningen ganske betydeligt. Ved statsanstaltens sidste femårige statusopgørelse tog man disse forhold i betragtning og omregnede præmiereserven for de forsikringer, der var tegnet på et grundlag af 4 pct., til en rentefod på $3\frac{1}{2}$ pct. og styrkede derved præmiereserven med 25 mill. kr. For nye forsikringer mener statsanstalten det nødvendigt at anvende en lavere rentesats end hidtil, men anser det dog for forsvarligt at foreslå en beskeden nedsættelse, nemlig til $3\frac{3}{4}$ pct. helårlig mod 4 pct. tidligere.

§ 33 udgår, idet den overenskomst, statsanstalten havde med A/S Alka, tidligere A/S Arbejdernes Livsforsikring, om fuld genforsikring af Alkas forsikringer, er ophævet fra den 1. januar 1950. Bestemmelserne gælder naturligvis uforandret for de løbende forsikringer.

De øvrige ændringsforslag, der har rent praktiske formål, kræver næppe nærmere omtale.

Idet jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting, vil jeg gerne have lov til at gøre opmærksom på, at det meget gerne skulle være således, at lovens gennemførelse kan finde sted den 1. januar 1951, idet på dette tidspunkt en løbende femårig statusperiode afsluttes og en ny tager sin begyndelse, og det vil være særdeles praktisk, om de nye regler kan komme til anvendelse fra den nævnte periodes begyndelse.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede fiskeriminister, for at han kan fremsætte de to i dag for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Fiskeriministeren (Knud Rée): Jeg tillader mig herved for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af*

gyldigheden af lov nr. 519 af 19. december 1949 om midlertidige ændringer i de gældende fiskerilove.

Den direkte årsag til fremsættelsen af dette lovforslag, der går ud på forlængelse af gyldigheden af den midlertidige lovgivning indtil 31. december 1951, er, at jeg fra formanden for det udvalg, der er nedsat af dette høje ting til behandling af de under 4. oktober d. å. fremsatte forslag til nye fiskerilove, har modtaget underretning om, at udvalget ikke mener, det vil være muligt at afslutte arbejdet med gennemgangen af de nævnte lovforslag inden 31. december 1950, til hvilket tidspunkt loven af 19. december 1949 udløber.

Jeg forstår udmærket, at det ikke vil være muligt at færdigbehandle dette store lovkompleks, inden den gældende midlertidige lov udløber, selvom lovforslagene er blevet til efter et grundigt forarbejde i det udvalg, der har været nedsat af fiskeriministeriet til revision af de gældende fiskerilove. Det er altså nødvendigt at forlænge gyldigheden af den midlertidige lovgivning, hvis bestemmelser iøvrigt i det væsentligste er indarbejdet i de lige nævnte forslag til fiskerilove. Da den gældende midlertidige lov er udformet efter forhandling med fiskerierhvervet og den biologiske sagkundskab, har jeg ment at kunne foreslå loven forlænget uændret.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i det høje landsting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.*

Jeg havde personlig hellere set — og det gælder vel de fleste i vort land —, at afsætningsforholdene for vore fisk og fiskevarer havde udviklet sig på en sådan måde, at det ikke fortsat var nødvendigt at foretage reguleringer og opretholde restriktioner, altså således at jeg helt kunne have undgået at fremsætte forslag om fortsættelse af den på dette område gældende lovgivning. Det er imidlertid ikke tilfældet. Vi er stadig for en meget stor part af vor fiskeeksport afhængige af kontingenter i vore handelsaftaler med de forskellige aftagerlande. Den påbegyndte liberalisering af handelen mellem Marshalllandene har endnu ikke medført væsentlige ændringer, idet langt de fleste af deltagerlandene fortsat har ønsket at beskytte deres egne fiskerierhverv og derfor har undtaget fisk og fiskevarer fra liberaliseringen. Der er til dato ikke eet land, der fuldtud har liberaliseret indførslen af fisk